

ΔΥΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

Γιώργος Σφήκας

Ο ουρανός ήταν ακόμα σκοτεινός εκείνο το δροσερό ξημέρωμα της 30ής Ιουνίου του 2240 μ.Χ. Στη μέση του ουράνιου θόλου έλαμπε, όπως πάντα αυτή την εποχή, η Πούλια, ενώ το φεγγάρι είχε δύσει από ώρα, παρασέρνοντας πίσω του τον Δία και τον Άρη. Στο μεγάλο λιβάδι, πάνω στο βουνό, οι λαγοί έβοσκαν αμέριμνοι ανάμεσα στα αγριολούλουδα που μοσχοβολούσαν. Να όμως, που λίγο αργότερα ήρθε να ταράξει την ησυχία της νύχτας ένα παράξενο βουητό και μια φωτεινή σφαίρα άρχισε να κατεβαίνει απ' τον ουρανό.

Το στρογγυλό αντικείμενο, που ολοένα μεγάλωνε, έβγαζε ένα περίεργο, ασπροκίτρινο φως. Μερικές στιγμές το φως αυτό γινόταν πιο δυνατό, ενώ άλλοτε αδυνάτιζε. Καθώς πλησίαζε προς τη Γη, άρχισε ν' αλλάζει και να γίνεται κοκκινωπό και γύρω γύρω, στην περιφέρειά του αναβόσβησαν μια σειρά από γαλάζια φωτάκια.

Φτάνοντας στο έδαφος το περίεργο σκάφος είχε γίνει μεγάλο σαν ένα τριώροφο σπίτι κι είχε εντελώς κοκκινίσει. Στάθηκε λίγο πιο ψηλά από τα χόρτα και μια τρύπα άνοιξε στο κάτω μέρος του. Σε λίγο, μέσα από την τρύπα βγήκαν δυο περίεργα όντα που έμοιαζαν με φωτεινά ανθρωπάκια. Το μπόι τους δεν ξεπερνούσε το 1,50 μ. και φορούσαν κάτι παράξενες γυαλιστερές στολές. Στη συνέχεια κατέβηκαν κι άλλα τρία ανθρωπάκια κι ύστερα άλλα δυο όντα που ήταν όμως διαφορετικά από τα προηγούμενα. Αυτά ήταν δυο κανονικά παιδιά, δηλαδή δυο παιδιά της Γης, έντεκα και δώδεκα χρόνων. Μόλις κατέβηκαν τα παιδιά από το σκάφος, τα άλλα ανθρωπάκια τα έπιασαν από τα χέρια, τα πήγαν στην άκρη του λιβαδιού και τους έδειξαν το χωριουδάκι που τα φώτα του διακρίνονταν στην πλαγιά. Ύστερα γύρισαν στο στρογγυλό σκάφος τους, μπήκαν μέσα κι εκείνο άρχισε ν' αναβόσβηνει περίεργα.

Περιττό να πούμε πως το παράξενο σκάφος ήταν ένα εξωπλανητικό διαστημόπλοιο και τα φωτεινά ανθρωπάκια ήταν το πλήρωμά του.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και το περίεργο όχημα είχε εξαφανιστεί στα βάθη του ουρανού, ακριβώς όπως είχε έρθει. Μόνο που τώρα στη Γη υπήρχαν δυο κάτοικοι παραπάνω, κι αυτοί ήταν ο Γιάννης και η Χρύσα.

Οι πρώτες επαφές

Λίγο αργότερα τα δύο παιδιά έφτασαν μέχρι τα πρώτα σπίτια του χωριού. Ψάχνοντας στα δρομάκια ανάμεσα στα σπίτια, στα περιβόλια και στις συστάδες των δέντρων, πλησίασαν στην είσοδο ενός σπιτιού που μπροστά του υπήρχαν δυο μεγάλα πλατάνια. Εκεί τα περίμενε ένα άλλο παιδί, της ίδιας περίπου ηλικίας, που μόλις τα είδε πλησίασε προς το μέρος τους.

- Γεια σας, είπε το παιδί. Λέγομαι Αλέξανδρος. Καλώς ήρθατε! Ελάτε μαζί μου.

Ήταν φανερό ότι ο Αλέξανδρος τους περίμενε, επειδή κάποιιοι τον είχαν ειδοποιήσει.

-Πάμε γρήγορα μέσα, είπε ο Αλέξανδρος κι έτρεξε πρώτος προς την πόρτα.

Ξημέρωνε και στην ανατολή είχε αρχίσει να χαράζει όταν τα τρία παιδιά προχώρησαν προς το σπίτι και χώθηκαν στην αποθήκη που ήταν στο υπόγειο. Εκεί οι ένοικοι φύλαγαν τις σοδειές τους. Ο Αλέξανδρος άναψε το φως και κοίταξε τους άλλους δυο γεμάτος περιέργεια. Η Χρύσα ήταν ένα όμορφο κορίτσι, με ολόχρυσα μαλλιά κι ο Γιάννης ένα μελαχρινό αγόρι, με κατάμαυρα μάτια κι ερευνητικό βλέμμα. Τα ρούχα τους ήταν παράξενα, αλλιώτικα, φανταχτερά, σαν να 'θελαν να κάνουν με το ντύσιμό τους εντύπωση. Στο μπλουζάκι του Γιάννη ήταν γραμμένο με κάτι πελώρια γράμματα ένα «I LOVE YOU» και τα παπούτσια της Χρύσας είχαν ένα παράξενο σχήμα. Αντίθετα, ο Αλέξανδρος ήταν ντυμένος απλά, με μια γκριζογάλανη φόρμα και στο στήθος του έγραφε με μικρά, κόκκινα γράμματα: «Περιβόλι της Γης». Ο γιακάς και οι άκρες των μανικιών του ήταν κόκκινα.

- Λοιπόν, Αλέξανδρε, είμαστε περίεργοι να δούμε το χωριό και τη Γη ύστερα από τόσα χρόνια, είπαν τα δυο παιδιά.

- Δηλαδή, πόσα χρόνια λείπετε; ρώτησε ο Αλέξανδρος γεμάτος περιέργεια.

- Δεν σου είπαν οι φίλοι μας; τον ρώτησε ο Γιάννης. Δεν ξέρεις ότι μας είχαν πάρει πριν από διακόσια πενήντα χρόνια, το 1990;

- Δηλαδή, πόσο είσαστε τώρα; Σε τι ηλικία σάς πήραν; ρώτησε ο Αλέξανδρος.

- Μας πήραν περίπου στα δέκα, είπε η Χρύσα, και τώρα είμαστε διακοσίων εξήντα χρόνων, σύμφωνα με το ημερολόγιο της Γης.

Το περιβόλι της Γης, Άγκυρα, σσ. 18-19